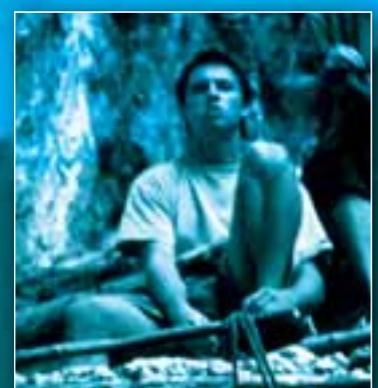
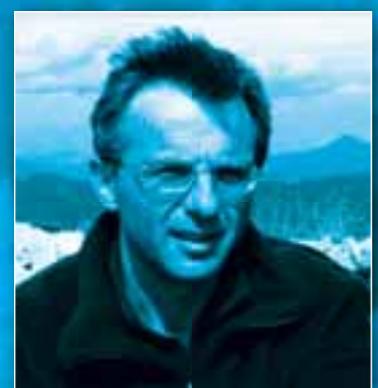
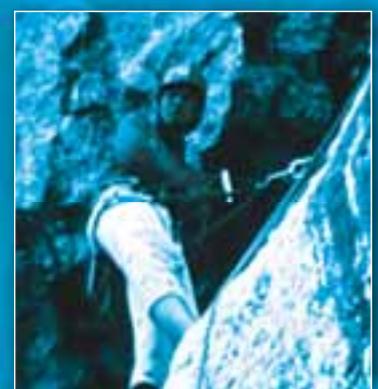
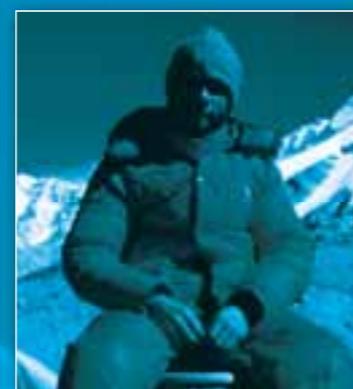
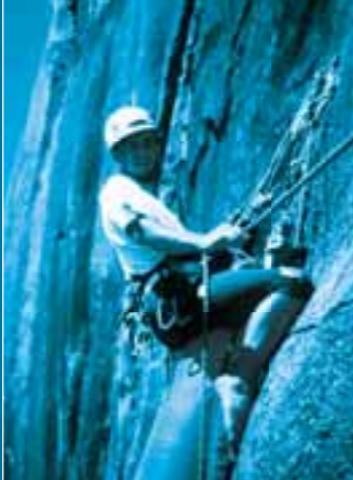
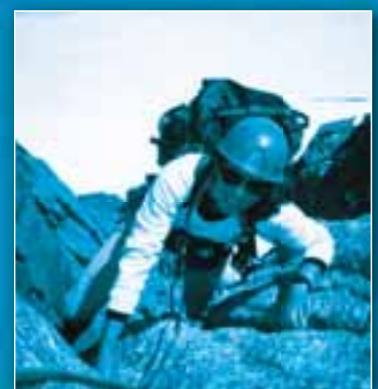

15 let

alpinizma v Posavju

15 LET ALPINIZMA V POSAVJU

jubilejni zbornik Posavskega alpinističnega kluba

zbrala: Aleksandra Voglar, Gorazd Pozvek

uredila: Danica Pozvek Vidmar, Gorazd in Nejc Pozvek

strokovni pregled: Bojan Kurinčič

Tisk: Kolortisk Krško

Krško, junij 2004

Vsebina

15 LET ORGANIZIRANEGA ALPINIZMA V POSAVJU	5
NEKAJ O NAŠIH ZAČETNIKIH - PIONIRJI POSAVSKEGA ALPINIZMA	7
ARNOLD KOŠTOMAJ	7
MILOŠ KOLŠEK	7
MARJAN ZVER-MARČ	8
GORAZD POZVEK	9
BOJAN KURINČIČ	10
ALEKSANDRA VOGLAR	10
ANDREJ SOTELŠEK	12
MATEJ ZORKO	13
ODPRAVE, PRVENSTVENE SMERI, POMEMBNE PONOVITVE	
PREDSTAVITEV NAJBOLJŠIH DOSEŽKOV	15
1995 - JUŽNA AMERIKA	16
1996 - JUŽNA AMERIKA	17
1997 - SEVERNA AMERIKA	18
1997 - HIMALAJA	20
1998 - MADAGASKAR	21
1999 - HIMALAJA	22
1999 - SEVERNA AMERIKA IN MEHIKA	24
2001 - JUŽNA AMERIKA CORDILLERA BLANCA.	26
2002 - JUŽNA AMERIKA	27
NA MLADIH SVET STOJI	29
NEJC POZVEK	29
TJAŠA ZAKŠEK	30
GREGOR CERJAK	31
MATIC TREBUŠAK	31
KATJA KREJAN	32
NJIHOVI TRENERJI	32
AKTIVNI ČLANI SKOZI DESETLETJE	33
POSAVSKA PLEZALIŠČA	34
PLEZALIŠČE ARMEŠKO	34
PLEZALIŠČE NAD SAVO	35
PLEZALIŠČE PEKEL NA BOHORJU	36
DONATORJI IN SPONZORJI	38

15 let organiziranega alpinizma v Posavju

V Posavju se je nekaj gornikov ukvarjalo z alpinizmom tudi pred več kot petnajstimi leti, vendar so se za svoje vzpone in udejstvovanje pripravljali v alpinističnih odsekih iz drugih področij Slovenije. V tej publikaciji ni naš namen, da opišemo celotno zgodovino alpinizma na področju Posavja, temveč želimo prikazati kratek povzetek zadnjih 15 let, ko lahko rečemo, da se tudi na tem področju države z alpinizmom ukvarjamo organizirano.

V drugi polovici osemdesetih so iz Združenih držav Amerike v našo deželo prišle prve novice o novi zvrsti plezanja, in sicer o športnem plezanju. V Sloveniji se je to zelo hitro prijelo, z njim pa so se začeli ukvarjati predvsem alpinisti, saj jim je služilo kot odlična priprava za težje vzpone v hribih. Med njimi so bili tudi trije Posavci, in sicer **Miloš Kolšek, Arnold Koštomaj in Marjan**

Zver-Marč, ki so v ta namen začeli opremljati plezališče v Armeškem. Pri tem največ svojega truda vložil Miloš, ki je tudi avtor večine smeri. Vsi trije so bili takrat člani drugih alpinističnih odsekov, in sicer v Ljubljani, Celju in Novem mestu. Urejeno plezališče in radovednost posameznikov pa sta pritegnila k plezanju tudi nekaj drugih gornikov in porodila se je ideja, da bi ustanovili **alpinistično skupino**. Bilo je leta 1989. Za prvega vodjo je bil zbran Arnold Koštomaj, ki je imel takrat od omenjene trojke tudi največ izkušenj. V veliko pomoč pa sta mu bila Miloš in Marč. Ker za delo alpinistične skupine nismo imeli zadosti lastnih strokovnih kadrov, predvsem nobenega alpinističnega inštruktorja, je skupina delovala s pomočjo Alpinističnega

odseka Novo mesto. Za nesebično pomoč pri podajanju znanja in izkušenj se moramo zahvaliti Stanetu Mokotarju-Moku in Stojanu Golobu. Organizirali smo svojo prvo alpinistično šolo, v katero se je vključilo nekaj izkušenih gornikov, ki smo imeli hribe res radi in nekaterim je postal alpinizem tudi način življenja. V začetnem obdobju bi bilo potrebno omeniti predvsem še Mirana Priboviča, Hinka Uršiča, Bojana Kurinčiča, Franca Gričarja, Olgo Zorko, Tino Rupar in Danico Pozvek Vidmar ter Gorazda Pozveka. Nekateri od njih so nato prevzeli na svoja pleča velik del organizacijskih zadev.

S pridnim delom, izobraževanjem in predvsem ogromno preplezanih smeri smo leta 1992 ustvarili pogoje, za ustanovitev **alpinističnega odseka**, ki je deloval v okviru Planinskega društva Bohor Senovo, iz katerega nas je večina tudi izhajala. Skozi organizirano delo alpinistične šole, ki smo jo izvajali, so se nam kmalu priključili nekateri mlajši, ki so s svojimi idejami in delom postali trdno jedro odseka. To so bili predvsem Aleksandra Voglar, Andrej in Peter Sotelšek ter Matej Zorko.

Cilji in želje vseh članov odseka so bili predvsem poživiti in dvigniti alpinistično dejavnost na čim višjo raven ter jo razširiti na krog ljudi, ki jim gojiti šport malo drugače ni čudno in nevarno, temveč vzpodbudno. »Preživeti noč ali dve viseč v pasu in vrveh nekaj sto metrov nad tlemi? Sliši se morda noro, to doživeti pa je nekaj povsem drugega.«

Našo dejavnost smo vse bolj širili, pri planinskem društvu pa nekako niso mogli več slediti našim željam in zahtevam. Zato se nam je takrat, »stenam« zaobljubljenim prijateljem, poročila zamisel o ustanovitvi samostojnega kluba. Ustanovitvena skupščina je bila 16. septembra 1993, klub pa smo poimenovali **Posavski alpinistični klub** (PAK).

Prvi predsednik kluba je postal Bojan Kurinčič, njegov namestnik pa Gorazd Pozvek in skupaj z ostalimi aktivnimi člani sta poskrbela za trdne temelje za nadaljnji razvoj alpinizma na področju Posavja.

V klubu smo poskrbeli za izvedbo kvalitetne alpinistične šole, kjer so mlajši udeleženci pridobivali znanje od izkušenih članov. Udeleževali smo se tudi izobraževanj pri Planinski zvezi Slovenije in kar nekaj članov je že kmalu pridobilo naziv alpinističnega inštruktorja.

Velika zagnanost, veliko časa preživetega v hribih, preplezanih nešteto težkih smeri v domačih gorah in permanentno izobraževanje je povzročilo, da so naše stene postale pretesne in odpravili smo se v svet. Leta 1995 je bilo za klub prelomno. Gorazd Pozvek in Bojan Kurinčič sta se udeležila vseslovenske odprave v Južno Ameriko, na njen najvišji vrh Aconcaguo (6960 m). Cilj sta osvojila, odmevnost njunega podviga pa je v klubu spodbudila mlajše člane, da so kmalu odšli po njuni poti.

Seveda je bilo potrebno preplezati kar nekaj težkih sten in osvojiti veliko najvišjih vrhov Dolomitov in Centralnih Alp, da so se v svet podali tudi mlajši nadebudni člani. Odprave so se vrstile druga za drugo in člani so se domov vračali z doseženimi vedno zahtevnejšimi cilji. Preplezali so kar nekaj prvenstvenih, ponovili pa veliko zahtevnih smeri v stenah, ki nosijo sloves najtežjih na svetu. V slovenskih almanahih, kjer je narejen pregled najboljših letnih vzponov so se tako pojavila tudi naša imena, prav tako v svetovnih alpinističnih revijah.

Nekaj o naših začetnikih

Pionirji posavskega alpinizma

V nadaljevanju sledi predstavitev tistih protagonistov posavskega alpinizma, ki so v prvih pet-najstih letih zapustili največje sledi v tem prostoru:

ARNOLD KOŠTOMAJ

Član z najdaljšim alpinističnim stažem v Posavju. Izpit za alpinista je opravil že leta 1984 in bil v začetku svoje kariere član drugih alpinističnih odsekov po Sloveniji. Ob ustanovitvi alpinistične skupine leta 1989 je bil Arno njen prvi predsednik, kakor tudi prvi načelnik AO Bohor. Tudi po ustanovitvi kluba je nadaljeval svojo aktivno vlogo, in sicer z delom v alpinistični šoli in kot član izvršilnega odbora.

V naših gorah je preplezal več prvenstvenih smeri, in sicer:

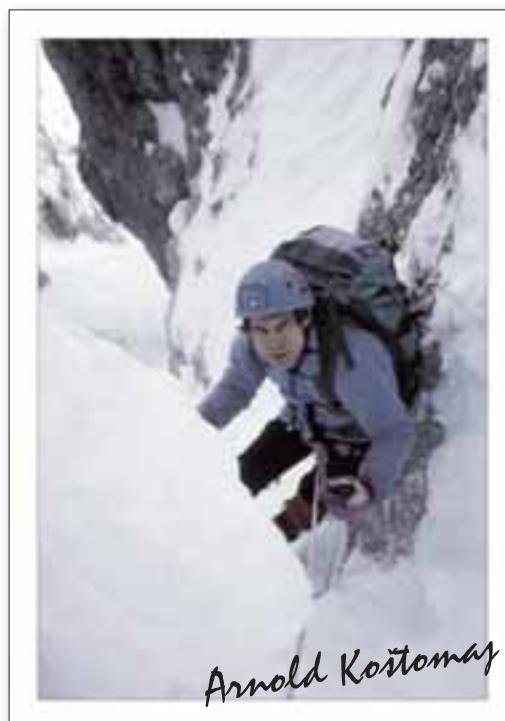
Ples v črnem, VI/A1 v steni Vežice, Spominsko smer Mirana Smrdela, IV/V v Dolški škrbini, prvenstveno varianto Direktne v Špiku, V/IV in Nadičino, V/A1 v Kleku.

1985 je bil udeleženec novomeške odprave na Norveško – Lofoti, kjer je prav tako preplezal 3 prvenstvene smeri, prav gotovo pa je bila najtežja Novomeška smer, V/A3, 550 m. 1999 je bil član odprave v Južno Ameriko, v Coldillero Blanco, vendar jim je slabo vreme preprečilo doseči zastavljenе cilje.

Že pred leti, ko alpinistično smučanje v Sloveniji še ni bilo tako razvito, je Arno **veljal za enega najboljših ekstremnih smučarjev**. Kot prvi je presmučal grapo z imenom Meniskus, kot tretji pa slap Palenk in Uroševe grapo (pod skokom). Skupno ima preplezanih okoli 500 alpinističnih smeri.

MILOŠ KOLŠEK

Miloš je bil prav tako eden od avantgarde na področju alpinizma v Posavju. Od vsega začetka je sodeloval pri ustanavljanju alpinistične skupine Krško in alpinističnega odseka (AO) pri planinskem društvu Bohor Senovo. Na žalost članov kluba se je Miloš preselil v Ljubljano, tako da pri ustanavljanju in delovanju kluba ni več sodeloval. Vsekakor pa je posejal dobro seme

Arnold Koštomač

za nastanek Posavskega alpinističnega kluba in veliko pripomogel pri vzgoji kadrov, ki so potem nadaljevali njegovo delo. Pomagal je tudi pri opremljanju našega prvega plezališča Armeško, ki je bilo v osemdesetih in na začetku devetdesetih glavni prostor za trening alpinistov in ostalih članov kluba.

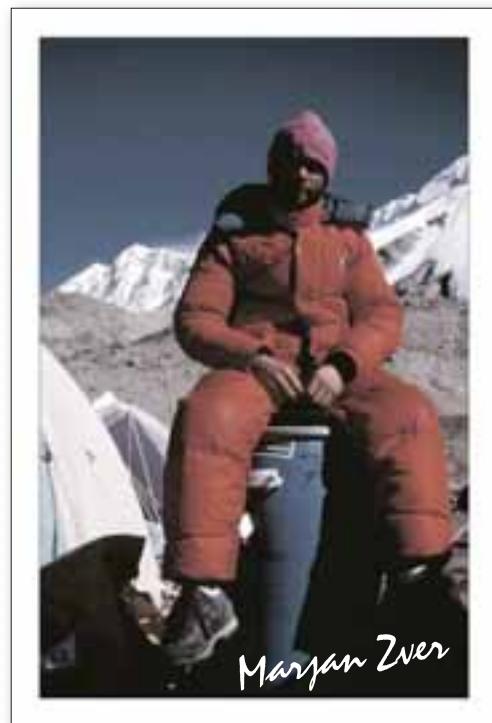
Konec osemdesetih je pri AO Novo mesto opravil izpit za alpinista. Na svoji alpinistični poti je tudi v slovenskem merilu pustil številne sledi, **saj je bil eden boljših tehničnih plezalcev v državi**. Opravil je nekaj res ekstremno težkih ponovitev takrat najtežjih smeri v naših hribih, predvsem pa v hrvaški Paklenici (2. ponovitev smeri Tango vertikal, smer Rumeni strah). Preplezanih ima tudi **več prvenstvenih smeri** v Vežici, Dolgem Hrbtu in Ospu. Izkazal pa se je tudi z veliko »solo« preplezanimi smermi.

MARJAN ZVER-MARČ

Marč je od vsega začetka sodeloval pri ustanavljanju alpinistične skupine in alpinističnega odseka (AO) pri planinskom društvu Bohor Senovo, od leta 1993 pa je bil tudi član Posavskega alpinističnega kluba, kjer ima velike zasluge za njegov razvoj.

Leta 1987 je pri AO Ljubljana Matica opravil izpit za alpinista, v okviru PAK pa je postal tudi alpinistični inštruktor in širil znanje med tečajnike v alpinistični šoli kluba. Skupno ima preplezanih okoli 750 smeri, od tega 10 prvenstvenih. Prav tako kot Miloš, se je uveljavil kot **odličen plezalec tehničnih smeri** in je skupaj z Milošem v Paklenici preplezel smeri Tango vertikal in Rumeni strah.

Udeležil se je več odprav. Leta 1996 je v Južni Ameriki, v Peruju - Coldillera Blanca dosegel tudi enega svojih največjih uspehov, ko je s soplezalcji preplezel **prvenstveno smer** v južni steni Ocshapalce (5881 m) Ludix-El gato blanco (ED, 85°/70°, 500 m). 1997 je bil član himalajske odprave na osemisočak Shisa pagmo (8027 m) in dosegel višino 6900 m. Svoje dolgoletne alpinistične izkušnje pa je leta 1999 potrdil z vodenjem 1. posavske himalajske odprave na 8201 m visoki Čo Oju. Dosegel je višino zadnjega tabora pred naskokom na vrh, 7200 m.

GORAZD POZVEK

Gorazd je bil član alpinistične skupine Krško od samega začetka in kasneje soustanovitelj AO Bohor Senovo ter eden glavnih pobudnikov za ustanovitev Posavskega alpinističnega kluba, kjer je vseskozi aktivno sodeloval pri njegovi organizaciji in vodenju. Leta 1997 je prevzel vodenje kluba in je njegov predsednik tudi danes.

Leta je 1990 opravil izpit za alpinista, le nekaj let kasneje pa še za alpinističnega inštruktorja in inštruktorja športnega plezanja. Svoje bogato znanje je vseskozi z veseljem prenašal na mlajše člane, tako na področju alpinizma kot športnega plezanja. Ob vzgojnem delu pa je **z uspešnim vodenjem klub popeljal med najboljše in najbolj organizirane alpinistične klube v Sloveniji.**

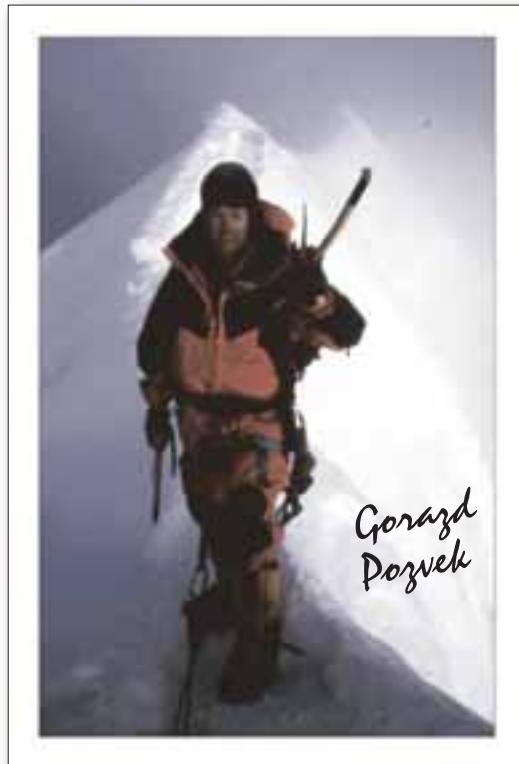
Do sedaj je preplezal okoli 300 alpinističnih smeri, med katerimi prevladujejo predvsem preplezane klasične smeri v naših in tujih gorah. Med svoje večje uspehe pa šteje **3. zimsko ponovitev Hudičevega stebra v Prisojniku in preplezano Ferrarijevo smer v južnoameriških Andih s svojim sinom Nejcem**, in sicer v eni najlepših gora na svetu, Alpamoyo. Preplezal je veliko lednih slapov in presmučal mnogo grap in žlebov.

1995 se je udeležil »vseslovenske« odprave na najvišji vrh Južne Amerike Aconcaguo (6960 m) in vrh tudi osvojil. Pred tem pa je skupaj s svojim soplezalcem Bojanom Kurinčičem splezal tudi na 5800 m visoki vrh San Jose.

1999 pa je bil član in organizacijski vodja 1. posavske himalajske odprave na 8201m visok Čo Oju. Dosegel je višino zadnjega tabora pred naskokom na vrh, 7200 m.

2002 je bil član klubske odprave v Južno Ameriko, v Cordillero Blanco. Poleg pettisočakov Is-hince in Wallunaraja, je osvojil 6032 m visok Tocllaraju. V gori Alpamayo (5947 m), njeni južni steni pa je preplezal Ferrarijevo smer (350 m, D).

»Trda tema je še in družbo nama dela polna luna, ki nama je v pomoč, da lažje najdeva prehode v smeri. Najprej nama sicer ni nič jasno, nato pa le razvozlava uganko; končno se le potegnem na vršni greben. Z druge strani gore me pozdravijo prvi sončni žarki. Varujem še Nejca, ki se mi kmalu pridruži. Na njegovem obrazu se vidi utrujenost, vendar oči mu radostno žarijo. Po licih nama stečejo solze. Veva, da nam, je uspelo, da sva izven nevarnosti. Misli poletijo daleč k tistim, ki jih imava najraje in ki doma stiskajo pesti za naju.« (po preplezani smeri)

BOJAN KURINČIČ

Bojan se je alpinistični skupini Krško priključil kmalu po ustanovitvi, kjer je nato vseskozi aktivno sodeloval in bil tudi eden od soustanoviteljev AO Bohor Senovo. Po ustanovitvi Posavskega alpinističnega kluba je postal njegov prvi predsednik.

Leta 1990 je opravil izpit za alpinista, kmalu pa je postal tudi alpinistični inštruktor. Svoje obsežno znanje v okviru alpinistične šole nesebično prenaša na mlajše in manj izkušene člane kluba.

Skupno ima preplezanih okoli 250 alpinističnih smeri, predvsem v domačih gorah. **Je vsestranski alpinist**, svoje izkušnje pa s pridom uporablja tudi pozimi, kjer se lahko pohvali s preplezanimi najtežjimi slovenskimi slapovi.

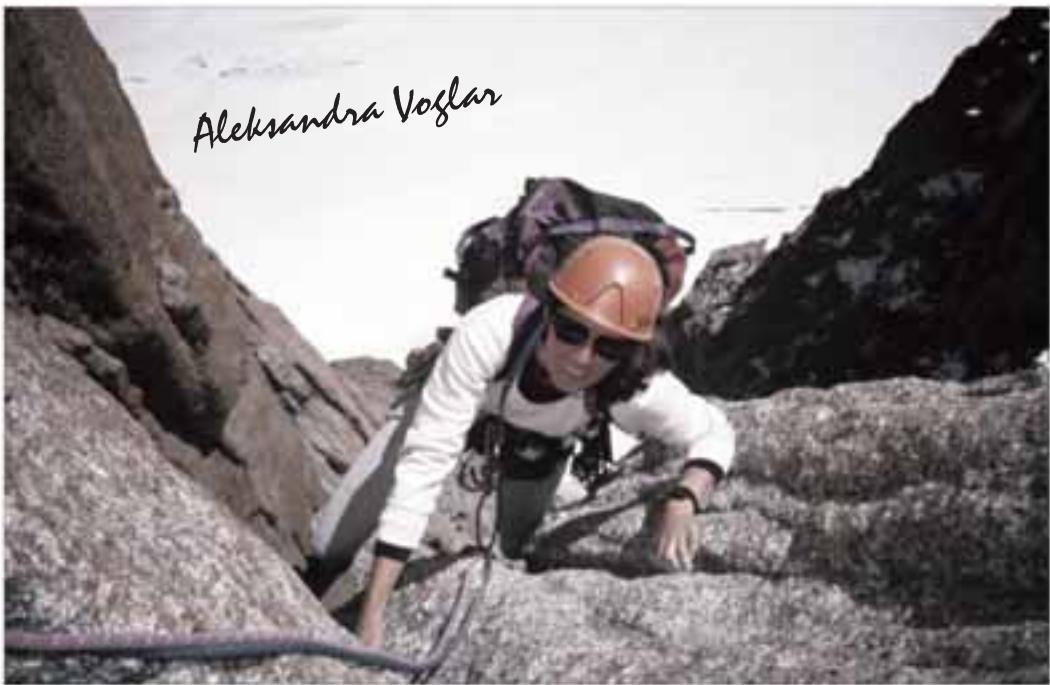
Bil je član dveh odprav, in sicer se je leta 1995 udeležil vseslovenske odprave na najvišji vrh Južne Amerike - Aconcaguo (6960 m). Že v času aklimatizacije mu je uspel vzpon na 5800 metrov

visok San Jose, prav tako pa je bil uspešen tudi pri vzponu na Aconcaguo. 1999 pa je bil član 1. posavske himalajske odprave na 8201 m visok Čo Oju. Dosegel je višino 7300 m.

»Trdno sem odločen, da grem do konca, voljo pa mi daje že slutnja vrha. Zavedam se, da morebitni neuspešni naskok verjetno pomeni slovo od priložnosti, ki se ponuja le malokrat v življenu. Gorazd me začudeno pogleda, ko izjavim, da sem pripravljen hoditi do noči. Na povratek ne mislim. Odloživa vso nepotrebno opremo in po napornem plezanju doseževa vrh. Prelepo je, vendar utrujenost ne dovoli veselju na plan.« (iz dnevnika odprave)

ALEKSANDRA VOGLAR

Aleksandra se je priključila alpinistični skupini že konec prvega leta delovanja in bila ena njenih najmlajših članic. Bila je aktivna tako pri delovanju alpinističnega odseka Bohor Senovo kot tudi Posavskega alpinističnega kluba. Leta 1995 opravila izpit za alpinistko, dve leti kasneje pa je postala tudi inštruktorica za alpinizem in športno plezanje. Vseskozi je svoje znanje prenašala na mlajše člane v okviru alpinistične šole in na tečajih športnega plezanja. Pri organizaciji kluba je sodelovala kot članica izvršilnega odbora, od leta 2000 dalje pa je načelnica za športno plezanje. Že več let pa je opravljala tudi delo trenerke klubske reprezentance v športnem plezanju.

V alpinistični karieri ima preplezanih okoli 250 smeri, večina vzponov v kopni skali, in sicer daljše smeri z ocenami do 7a. Kot športna plezalka je uspela prosto prelezati smeri težavnosti do 7c. Njena najtežja preplezana smer na pogled pa nosi oceno 7a/b.

Za svoje odlične športne dosežke si je Aleksandra v letih od 1998 do 2003 pridobila status kategorizirane športnice Slovenije.

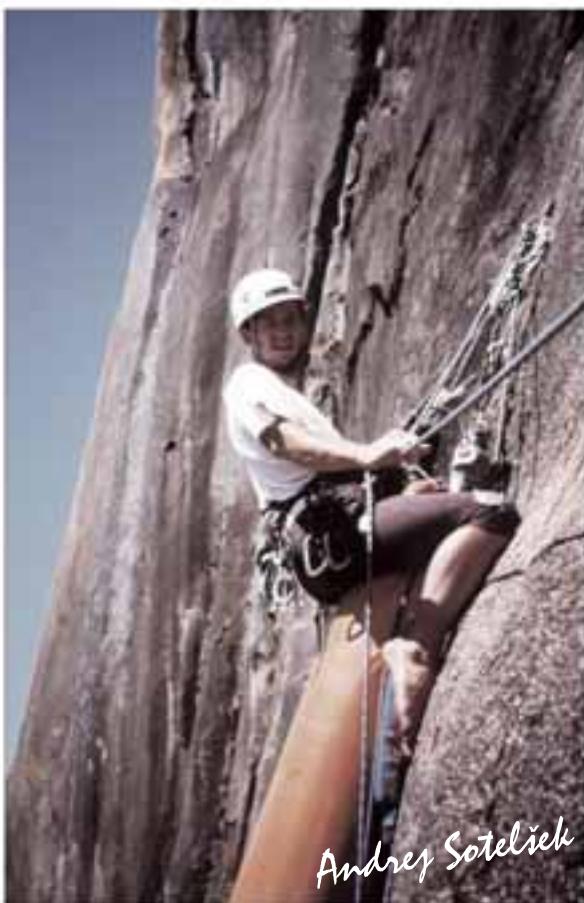
Preplezala je več težkih smeri v domačih in tujih gorah, predjnačijo pa predvsem najtežje smeri v Centralnih Alpah. 1997 se je udeležila manjše odprave v Severno Ameriko, kjer je plezala predvsem v granitnih stenah v dolini nacionalnega parka Yosemite. Že leta 1999 se je ponovno vrnila v dolino Yosemite, kjer je s soplezalko Tanjo Rojs (AO Kozjak Maribor) v steni El Capitan ponovila smer The Nose (5.9, C2). To je bila prva slovenska ženska ponovitev te znane smeri. Nato so se s prijatelji podali še v Mehiko, kjer je prosto ponovila več daljših skalnih alpinističnih smeri in osvojila vrh ognjenika Iztacciuatl (5286 m). 2001 je bila članica manjše odprave v Južno Ameriko, v Cordillero Blanco. Skupaj s Tanjo Rojs in Andrejem Grmovškom (AO Kozjak Maribor) je v JV steni El Sfinge (5325 m) preplezala 800 m visoko prvenstveno smer Donde esta el sol (6c, A2+). Poleg pettisočaka Wallunaraja pa je osvojila še 6023m visok Artesonaraju po južni steni (smer SE, D, 900m). **Rezultati te odprave so jo utrdili v najožjem vrhu slovenskega ženskega alpinizma.** 2002 je bila vodja klubske odprave v Južno Ameriko, v Cordillero Blanco. Poleg pettisočakov Ishince in Pisca, je osvojila 6032 m visok Tocllaraju, v severni steni Ranrapalce (6128 m) pa je opravila enega svojih najtežjih vzponov in s soplezalko Mojco Žerjav (AO Matica Ljubljana) ponovila kombinirano smer North Spur (TD, IV/III, 900 m).

»Zjutraj hitro pozemariva pod »Great roof«. Pred nama so najlepši raztežaji v smeri. »That's the way aha, aha I like it!« si pojem, ko se prebijam pod veličastno streho proti desni. Mala poč pod njo me popelje pod »Pancake flake«. Konec je prečk in nihajk, samo še navzgor! Tudi transportka je lažja in vleči jo po zraku je prava šala.« (utrinek iz smeri The Nose, El Capitan)

ANDREJ SOTELŠEK

Tudi Andrej se je alpinistični skupini pridružil že kmalu po ustanovitvi. Z bratom Petrom sta bila najmlajša udeleženca takratne alpinistične šole. Aktivno je sodeloval pri delu in organizaciji v alpinističnem odseku Bohor in predvsem pa v Posavskem alpinističnem klubu, kjer je še sedaj eden najaktivnejših članov.

Leta 1996 je opravil izpit za alpinista, dve leti kasneje pa je postal tudi inštruktor za alpinizem in športno plezanje. V letih od 1998 do 2000 je bil načelnik za športno plezanje in trener klub-ske reprezentance, zadnja leta pa se ukvarja predvsem z opremljanjem novih smeri in urejanjem novih plezališč na območju Posavja. Je pa tudi najbolj zaslužen za izgradnjo male »boulder« plezalne stene v športni dvorani osnovne šole Bre-stanica. Neprecenljivo delo pa je opravil pri postavitvi nove plezalne stene v Krškem, za katero mu bodo vsekakor hvaležni sedanji in bodoči rodovi posavskih plezalcev. Tako opremljena plezališča in plezalne stene so pogoj za kvaliteten trening športnih plezalcev in alpinistov, kar pa je nujno tako za dobre rezultate na tekmah kot za plezanje težkih smeri v gorah.

Peč smer Zvezdica zaspanka, 7b+, 210 m ter v steni Strevčeva Peč smer Mokre sanje, 6c+, 450 m. Na afriškem otoku Madagaskar pa sta s soplezalcem Andrejem Grmovškom v steni Donde prelezala prvenstveno smer Salama vazaha z oceno 7b+.

V klubu je bil Andrej prvi, ki je prelezal športno plezalno smer, ocenjeno s čisto desetico (8b), beleži pa tudi najtežje prelezano smer v klubu. V plezališču Kotečnik je prelezal smer Butn-skala (8b/b+). **Za Andreja lahko vsekakor zatrdimo, da je postavil tudi v športnem merilu nove mejnike Posavskega alpinističnega kluba.**

1997 se je udeležil manjše odprave v Severno Ameriko. Glavni cilj je bil plezati v dolini nacionalnega parka Yosemite, kjer je v steni El Capitan ponovil smer The Shield (5.10, A3). 1998 je

skupaj s prijateljem odpotoval na Madagaskar, kjer sta v Nacionalnem parku Andringitra, v 900-metrski steni Tsaranoro opravila ponovitev smeri Gondvanaland, 7b+, v sosednji dolini sta v steni Donde preplezala prvenstveno smer Salama vazaha prav tako z oceno 7b+. Za vzpone v tem letu je bil **izbran za drugega najperspektivnejšega alpinista v Sloveniji**. 1999 se je ponovno vrnil v dolino Yosemite, kjer sta z Andrejem Grmovškom v steni El Capitan skoraj v celoti prosto ponovila smer Freerider (7a, A1). Nato so se s prijatelji podali še v Mehiko, kjer je prosto ponovil še več daljših skalnih alpinističnih smeri in osvojil vrh ognjenika Iztacciuatl (5286 m). **Za vse uspehe si je v letih 1998, 1999 in 2000 pridobil status kategoriziranega športnika na področju alpinizma, leta 2001 pa na področju športnega plezanja**

»Nič še nisem povedal o tem, da otroci vsako jutro že kričijo pred šotorom »Salama, Vazaha, Salama!« (Dober dan, beli gospod), da pride najin zajtrk opazovat vsa vas (40 ljudi), ki se potem celo uro čudijo, smejijo tistemu, kar bi se nam zdelo še kar normalno, na primer palačinke. In kadar imava »vižako« (počitek), ves dan presedijo pred šotorom. Čakajo če bo padla kaka pločevinka, največje darilo pa je prav gotovo prazna plastenka. Kako so veseli!« (pismo z Madagaskarja)

MATEJ ZORKO

Matej se ukvarja z alpinizmom od leta 1992, leta 1996 je opravil izpit za alpinista in je tudi inštruktor športnega plezanja.

Od 1998 je **načelnik za alpinizem**, zadnja leta pa tudi vodja alpinističnih šol. V svoji alpinistični karieri je preplezel okoli 250 alpinističnih smeri, vsekakor pa po kvaliteti prednjačijo vzponi v kombiniranih in lednih smereh. Preplezal je kar nekaj najtežjih slapov pri nas in v tujini do težavnosti VI+. Splezal pa je tudi svojo prvenstveno smer v slapu, ki ga je poimenoval Katarza.

Opravil je veliko kvalitetnih vzponov v Franciji (Centralne Alpe, Ardeche, L'Argentiere la Bessée), leta 1998 pa se je udeležil tudi mednarodne tekme v lednem plezanju v Franciji.

Leta 1996 se je udeležil odprave v Južno Ameriko, v Cordillero Blanco. Tam je preplezal svoje najkvalitetnejše smeri, najpomembnejša dosežka pa sta bili dve prvenstveni smeri, in sicer v severni steni Ranrapalce (6128 m) smer Mazohizem (ED-, V, 85°/60°, 1000 m), ki jo je preplezal skupaj z Andrejem Markovičem (AO Novo mesto) ter v južni steni Ocshopalce (5881 m) smer Ludix - El gato blanco (ED, 85°/70°, 500 m), za kar si je v letu 1997 pridobil **status kategoriziranega športnika Slovenije**.

Matej je bil leta 1999 tudi član naše prve himalajske odprave na 8201 m visok Čo Oju, kjer je dosegel višino zadnjega tabora pred naskokom na vrh gore, 7200 m.

»Varujem!« zakričim, in ta beseda mi požene adrenalin po žilah, saj bi drobna napaka bila lahko usodna. Andrej zamumlja nekaj grdih besed, ko pride do mene. Nad skalnim skokom zagledava vrh, ki se od tu zdi neverjetno blizu. Tako blizu, da sva zelo presenečena, ko se začne spuščati tema, midva pa še nisva dosegla roba stene. Konec štrika. Zabijem sabljo in stoje zaspim. Višina zahteva svoj delež, telo, ki je že zdavnaj ostalo brez vode in hrane, ne more več naprej. Samo nagon po samoohranitvi me zdrami. Sedaj ne smem omagati.« (Plezanje prvenstvene smeri v severni steni Ranrapalce)

Odprave, prvenstvene smeri, pomembne ponovitve

Predstavitev najboljših dosežkov

Vsi, ki se ukvarjam z alpinizmom vemo, da to ni ljubiteljska dejavnost, temveč način življenja. O resnem plezanju seveda ne moremo govoriti, če se podamo v hribe nekajkrat na leto. S hribi je potrebno živeti, jih imeti vseskozi v mislih, vsak prost trenutek pa izkoristiti za kakšno plezalno turo ali pa za trening, da lahko ostanemo vedno zadosti pripravljen za tiste prave podvige. V našem klubu se je zbral kar nekaj sorodnih duš, ki smo vseskozi tudi zares živel na tak način. Opravili smo veliko plezalnih vzponov, tako v naših gorah, ki so seveda edinstvene, kot tudi v tujini, kjer so stene še višje in s tem zahtevnejše. Naravno nadaljevanje pa je seveda bilo, da smo se odpravili tudi na druge celine sveta. Vsakemu pravemu alpinistu takoj zagori iskrica v očeh, ko se začne pogovor o odpravi. Taki pogovori so bili vse številnejši tudi na našem klubu in odpravili smo se na naše prve ODPRAVE V TUJINO. Sprva malo bolj boječe, tako da smo se priključili izkušenejšim, nato pa pogumno, z lastnimi močmi. Lahko rečemo, da zelo uspešno. Odprav je bilo veliko, nasmejanih in zadovoljnih obrazov še več.

1995 – Južna Amerika

Gorazd Pozvek in Bojan Kurinčič sta se udeležila vseslovenske odprave na najvišji vrh Južne Amerike, **Aconcaguo, 6960 m**. Odpravo je organizirala Komisija za mednarodno sodelovanje pri Planinski zvezi Slovenije. Gorazd in Bojan sta bila ena aktivnejših članov odprave in sta že na aklimatizacijski turi osvojila glavni vrh ugaslega vulkana San Jose (5800 m), uspešna pa sta bila tudi pri plezanju na najvišji vrh obeh Amerik, Aconcagu, kamor sta se povzpela 28. januarja 1995.

Foto: Gorazd Pozvek

Aconcagua, 6960 m, mogočna gora v Andih

Više se v obeh Amerikah ne da

Utrjenost po osvojenem vrhu

1996 - Južna Amerika

Matej Zorko in Marjan Zver sta se udeležila mešane mariborsko-posavske odprave v Južno Ameriko, v Cordillero Blanco. Dosegla sta zastavljeni cilje, saj sta preplezala kar dve prvenstveni smeri: skupaj s Špelo Hleb in Silvom Babičem (AO Kozjak) v južni steni Ocsapalce (5881 m) 500 m dolgo smer Ludix - El gato blanco (ED, 85°/70°) ter Matej s prijateljem Andrejem Markovičem v severni steni Ranrapalce (6128 m) smer Mazohizem (ED-, V, 85°/60°, 1000 m). Oba vzpona sta bila v tistem letu ena boljših, ki so jih opravili slovenski alpinisti in sta Mateju prinesla tudi status kategoriziranega športnika. **Foto: arhiv Mateja Zorka**

Prehod preko ogromne ledene razpoke

Matej Zorko in Andrej Markovič po preplezani prvenstveni smeri. Mazohizem v Ranrapalci (6128 m)

Dve navezi v strmem žlebu južne stene Ocsapalce. Prvenstvena smer Ludix - el gato blanco

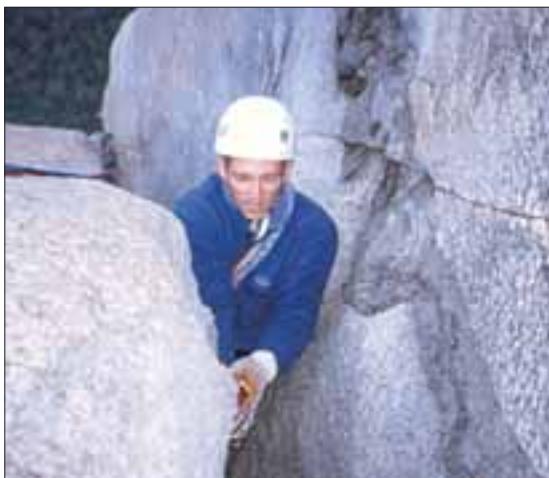

Matej v zahtevnem raztežaju prvenstvene smeri

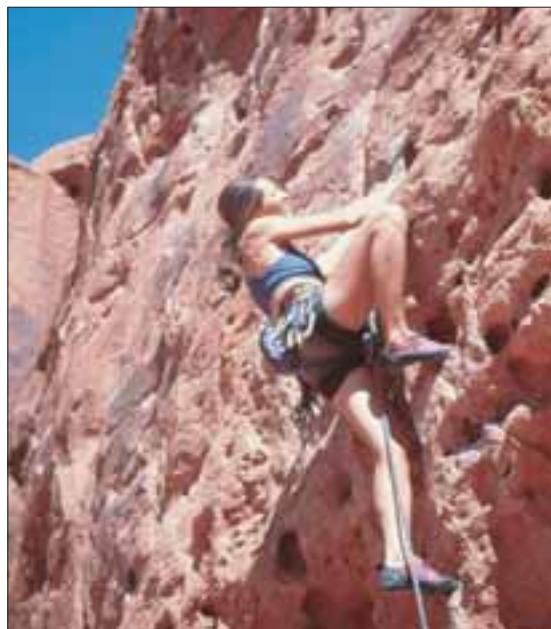
1997 – Severna Amerika

Andrej Sotelšek in Aleksandra Voglar, ki sta bila takrat predvsem izvrstna plezalca v kopni skali, sta se odpravila spoznavati zakonitosti plezanja v ameriških granitnih stenah. Glavni cilj je bil plezati v dolini nacionalnega parka Yosemite. Andreju je v 1000 metrski steni El Capitana uspelo s tehničnim plezanjem ponoviti smer The Shield (A3, 5.10), Aleksandra pa je v Zionu ponovila smer Monkeyfingers (VIII- do IX-). Oba sta za opravljenе vzpone v letu 1996 pridobila statusa kategoriziranih športnikov.

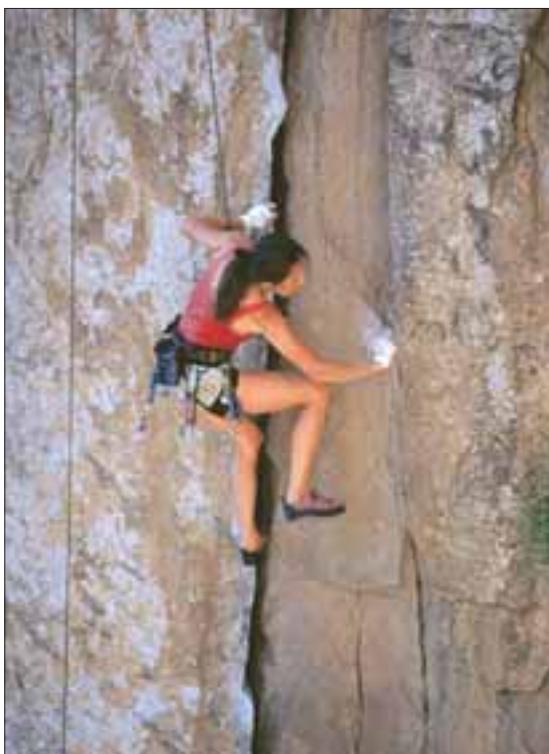
Foto: Andrej Sotelšek, Aleksandra Voglar

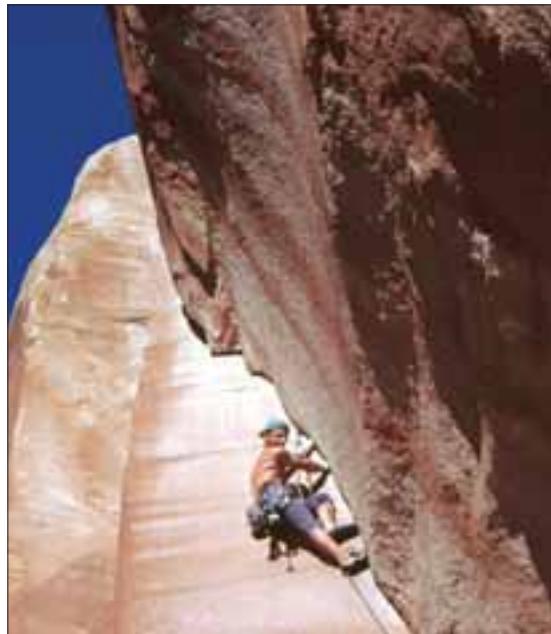
Po treh dneh v smeri The Shield sta Andrej in sodelavec iz Nemčije dosegla vrh

Freeclimbing v Red Rocks, Arizona

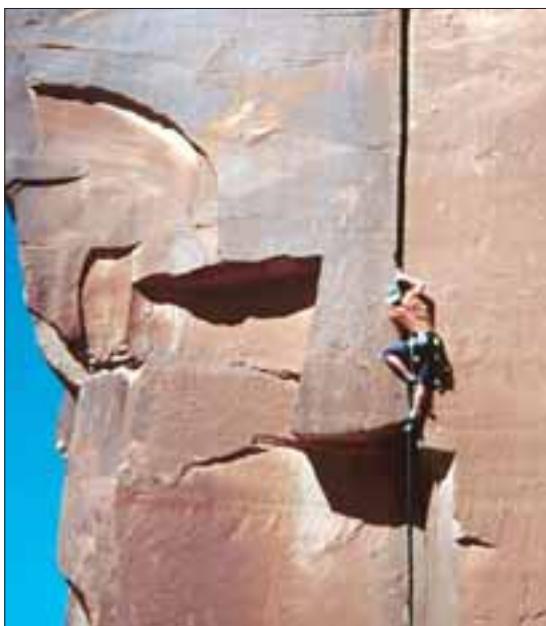
Nacionalni park Yosemite, Californija. Vplezavje v Yosemitskih počeh, plezališče Cooky cliff

Utah, Indian creek. Najlepše je plezati poči široke kot dlan ali pest

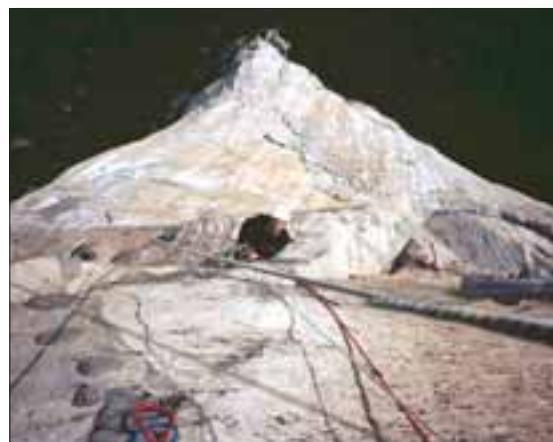
Balvaniranje v Joshua tree, Californija

Utah, Indian creek. Poči so lahko tudi široke. Plezanje v peščenjaku je prava uživancija.

Arizona, Red rocks. Beli oprimki v rdečem peščenjaku ti zagotovo pokažejo pravo pot na vrh.

Californija, nacionalni park Yosemite, El Capitan. Andrej v smeri The Shield, 5.10, A3, 1100 m.

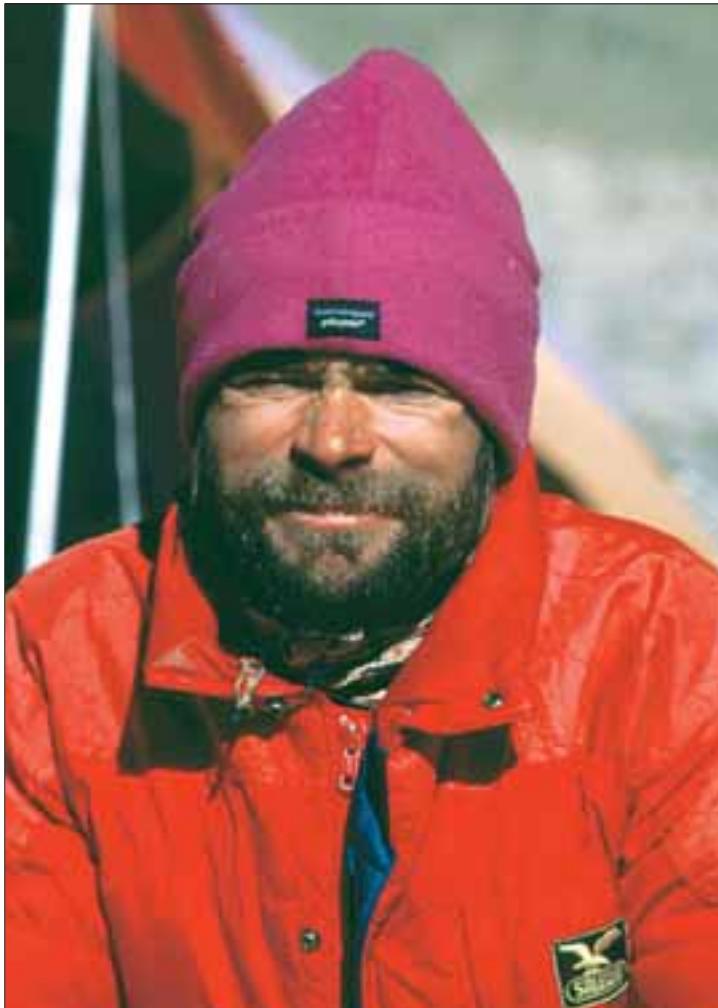
Zadnji bivak pred vrhom. Viseča postelja, brez katere v monolitni 1000 metrov dolgi steni EL Capitan skorajda ne gre. Lahko te varuje tudi pred vlago ali dežjem.

Mogočna stena El Capitan v nacionalnem parku Yosemite

1997 Himalaja

Marjan Zver se je pridružil slovenski odpravi na osemisočak Šiša Pangma (8027 m). Odprava je bila na žalost zaradi izredno slabih razmer neuspešna, Marč pa je dosegel višino 6900 m.

Marjan Zver - Slabo vreme članom odprave ni dopustilo splezati na vrh osemisočaka

1998 - Madagaskar

Andrej Sotelšek je z Andrejem Grmovškom (AO Kozjak - Maribor) v nacionalnem parku Andringitra v 900-metrski steni Tsaranoro opravil prosto ponovitev smeri Gondvanaland, 7b+. V sosednji dolini sta v steni Donde prelezala prvenstveno smer Salama vazaha, prav tako težavnosti 7b+. Njuna naveza je s temi vzponi postala ena vodilnih navez pri plezanju daljših in zelo težkih smeri.

Foto: arhiv Andreja Sotelšeka

S prijaznimi domačini so se spletle prijateljske vezi

1999 – Himalaja

Vsaka odprava v najvišje gorstvo sveta je po organizacijski plati pravi podvig in enkrat smo se ga morali lotiti tudi Posavci. Za svojo 1. posavsko himalajsko odpravo smo si izbrali 6. najvišji vrh na svetu, 8201 metrov visok Čo Oju. Člani odprave iz našega kluba smo bili: Gorazd Pozvek, Bojan Kurinčič, Matej Zorko in Marjan Zver, pridružilo pa se nam je še nekaj alpinistov iz Slovenije, da smo lahko sestavili zadosti močno ekipo za plezanje na tako mogočno goro. Odprava je bila uspešna, saj sta vrh osvojila Primož Štular in Franc Oderlap. Vsi Posavci, ki smo na gori opravili veliko dela in olajšali tudi vzpon tovarišema, pa smo dosegli višino zadnjega tabora pred nasokom na vrh, 7200 m. Odprava je delovala na gori brez dodatnega kisika in pomoči šerp.

Foto: Gorazd Pozvek

Odprava je vrh Čo Oja (8201 m) osvojila brez višinskih nosačev in brez uporabe kisika

Budine oči so nas spremljale povsod

Pod goro je bilo potrebno spraviti veliko opreme in večino so jo prenesli jaki

Serak pod taborom 2 je bil resna preizkušnja

Pogled iz baznega tabora proti 6. najvišji gori sveta

Veselje članov odprave, ko so se spet vsi zbrali v baznem taboru

1999 – Severna Amerika in Mehika

Andrej Sotelšek in Aleksandra Voglar sta se ponovno odpravila plezati v ameriški granit. Tokrat je Aleksandri skupaj s Tanjo Rojs uspelo v steni El Capitan ponoviti smer The Nose (5.9, C2, 1100 m), Andrej pa je z Andrejem Grmovškom v isti steni skoraj v celoti prosto ponovil smer Freerider (7a, A1, 1100 m). Nato pa so se podali še v Mehiko, kjer so prosto preplezali še več daljših skalnih alpinističnih smeri in osvojili vrh ognjenika Iztacciuatl (5286 m).

Foto: Tanja Rojs, Andrej Grmovšek, Andrej Sotelšek in Boštjan Slatenšek

Po petih dneh v steni sva s Tanjo pripelzale na vrh! Objemi, kričanje, veselje je nepopisno!

Razvrščanje opreme na zadnjem bivaku.

Californija, nacionalni park Yosemite, El Capitan. Sandra v granitnih počeh 1100 m visoke smeri The Nose, (5.9, C2). Smer je ponovila skupaj s Tanjo Rojs iz Maribora.

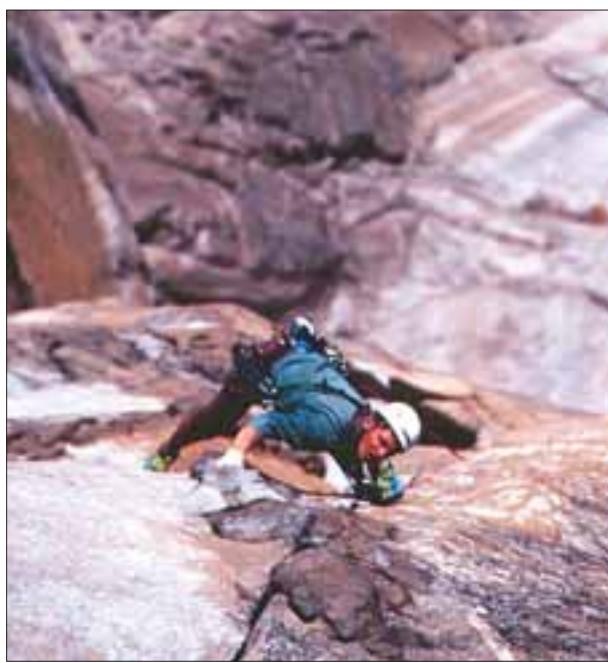
Plezanje v stolpih Needles, Rocky mountains

Californija, nacionalni park Yosemite, El Capitan. Andrej je s soplezalcem Andrejem Grmovškom ponovil smer Salathe - Freerider, 5.11c, A1. Ker so plezalci v steni tudi po več dni, morajo vso obleko in hrano vleči za sabo v velikih transportnih vrečah.

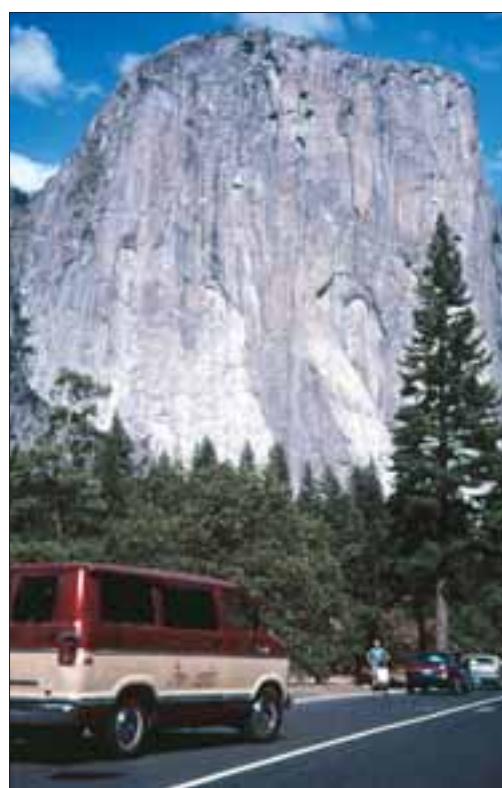
Californija, nacionalni park Yosemite, El Capitan. Granitne plošče težavnosti 5.11, 5.12 so lahko za Evropejce, ki so navajeni predvsem apnenca, zanimiva preizkušnja.

Californija, nacionalni park Yosemite, El Capitan. Dva raztežaja pod vrhom sta plezala po res zanimivo razčlenjenem granitu.

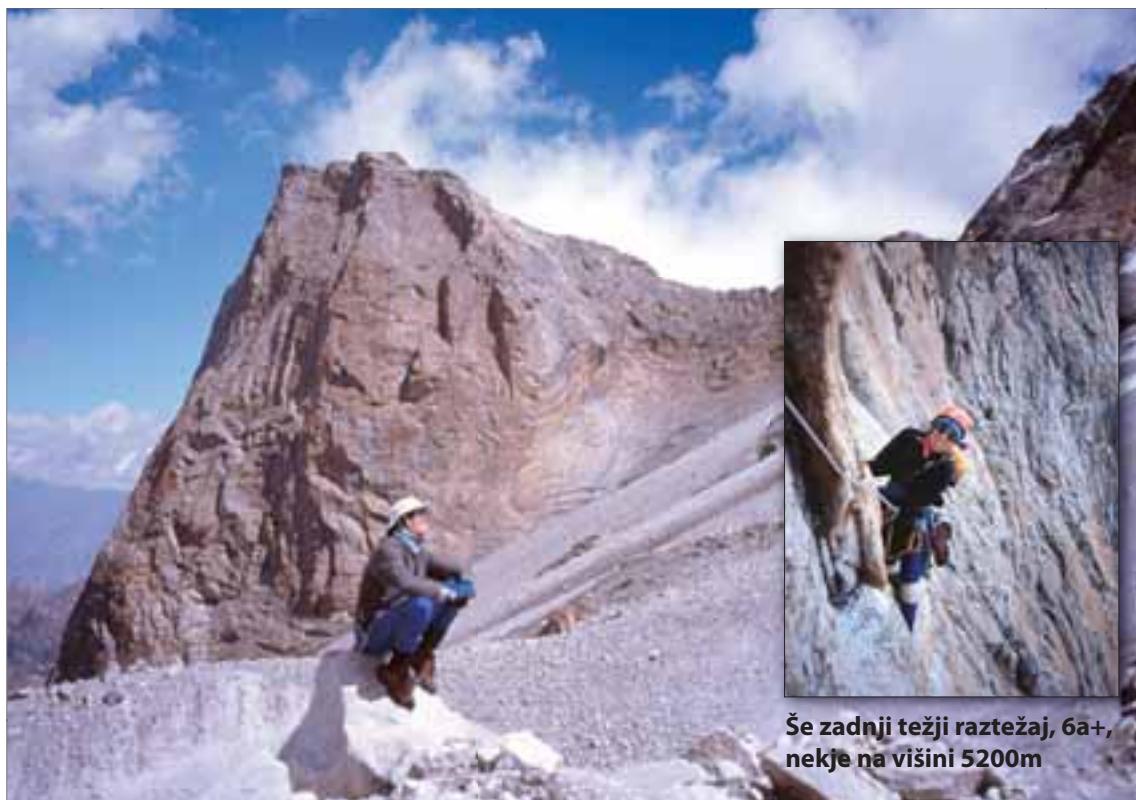
Californija, nacionalni park Yosemite, El Capitan, The Nose. Kako in kam naprej? Teža metuljev in zatičev okoli pasu je kar prava.

Takšna stena je velik izzik za vsakega alpinista

2001 – Južna Amerika Cordillera Blanca

Aleksandra Voglar je skupaj z Tanjo Rojs in Andrejem Grmovškom (oba AO Kozjak) v JV steni El Sfinge (5325 m) prelezala 800 m visoko prvenstveno smer Donde esta el sol (6c, A2+). Poleg pettisočaka Vallunaraja, na katerega je splezala za boljšo aklimatizacijo pa je osvojila še 6023 m visok Artesonaraju, po južni steni (smer SE, D, 900 m). **Foto: Roman Mihalič in Tanja Rojs**

El Sfinge, 5376 m, 800 m stene. Sandra je s soplezalcema Tanjo Rojs in Andrejem Grmovškom splezala prvenstveno smer v levem delu stene: Mecho taq inti, 6c A2, 800 m. Ime izvira iz jezika tamkajšnjih Indijancev - kečua - in pomeni: Kje si sonce? Pod steno so bili zaradi nestanovitnega vremena in seveda prepotrebnih počitkov zaradi dela na višini, kar 17 dni. Od teh je bilo 8 dni aktivnih.

Tik pod vrhom so jih presenetili previsi in strehe, (6b+). Do vrha je imela Sandra le še en meter in manjšo strehico.

Sandra v prvenstvenem raztežaju v steni El Sfinge

2002 – Južna Amerika

Organizirana je bila prva povsem klubска odprava v Cordillero Blanco. Člani odprave so bili: Gorazd Pozvek, Nejc Pozvek, Tjaša Zakšek, Tadej Bernik, Martin Bedrač, Mojca Žerjav (AO Ljubljana Matica) in Aleksandra Voglar. Namen odprave je bil predvsem, da se z odpravarskim življenjem seznanijo mlajši alpinisti in da prelezamo tudi kakšno težjo smer ter osvojimo nekaj visokih andskih vrhov. Poleg petisočakov Ishince, Pisca in Vallunaraja smo osvojili še 6032 m visok Tocllaraju. Aleksandra je z Mojco Žerjav ponovila tudi kombinirano smer North Spur (TD, IV/III, 900 m) v severni steni Ranrapalce (6128 m), Gorazd in Nejc pa sta v Alpamayi (5947 m), v južni steni, prelezala Ferrarijevo smer (D, 350 m). Odprava je bila zelo uspešna, saj so vsi mladi pridobili izkušnje s plezanjem na visoki nadmorski višini, Aleksandra pa si je s prelezano težko kombinirano smerjo zopet prisluzila status kategorizirane športnice. **Foto: Gorazd Pozvek**

Nejc pripravlja opremo - nahrbtnika sta bila pravi omari

»Slastna« večerja pred odločilno nočjo

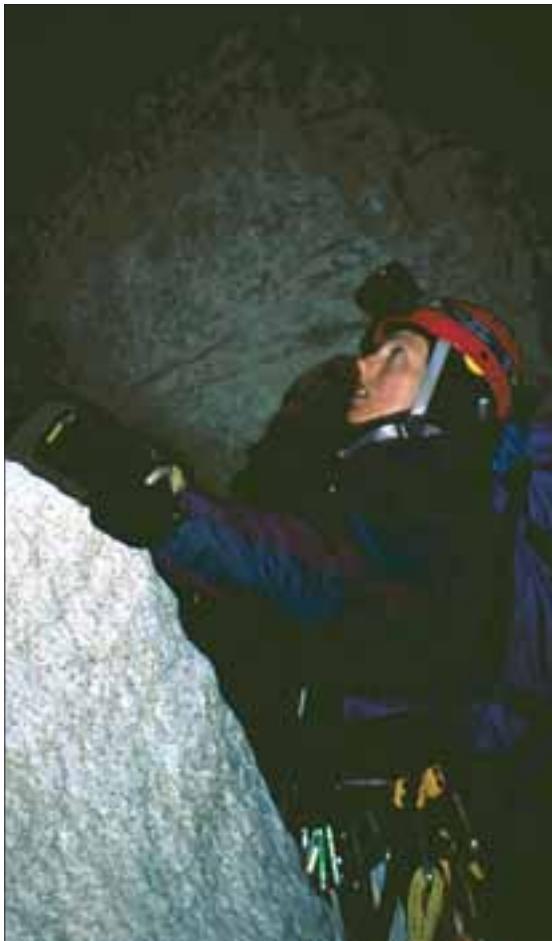

Zadnji metri v Ferrarijevi smeri - sanje so do sanjane

Plezanje v soju lunine svetlobe

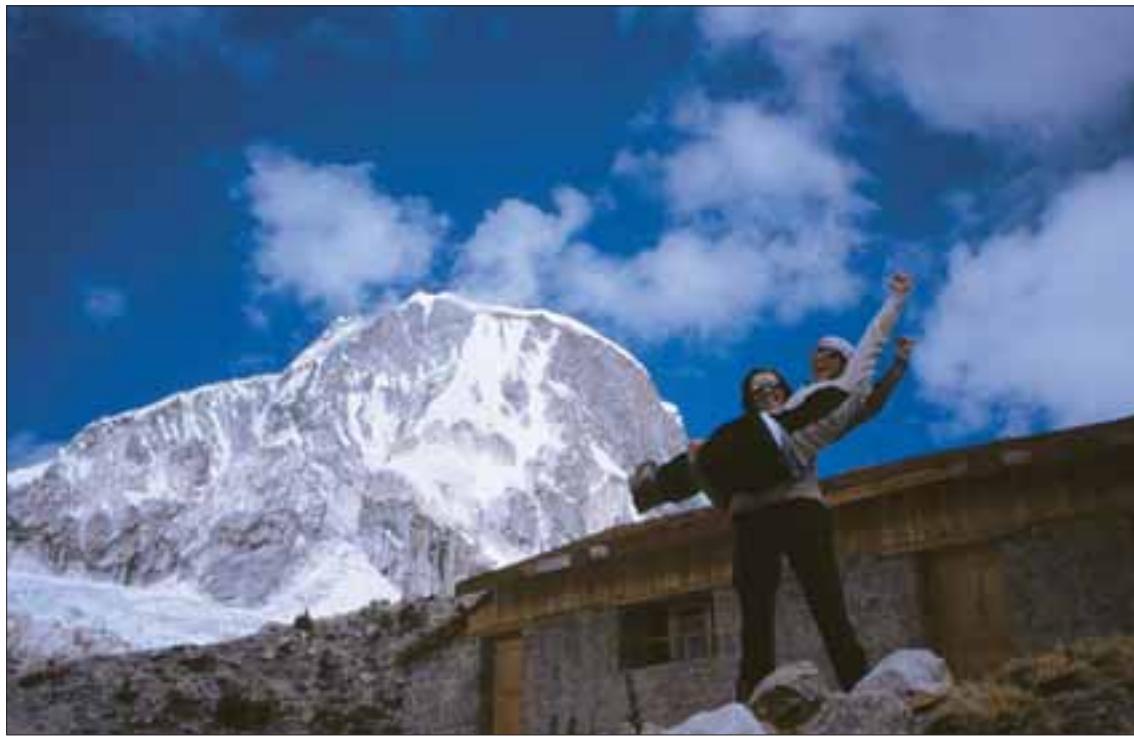
Foto: Mojca Žerjav

Ranrapalca, 6126m, N Spur, TD, 900m
Kombinirani sklano ledni raztežaj ob štirih
zjutaj. Za dobro jutro!

Sandra v prečki v spodnjem delu stene preko
noro razbitega snega - vmes tudi črn led.

Sandra s soplezalko Mojco pod severno steno Ranrapalce 6126m. Preplezali sta smer N Spur, TD,
900m. Izstop smeri je bil na višini 6000 m.

Na mladih svet stoji

Športno plezanje - free climbing, ki ne pomeni le prosto ampak tudi svobodno plezanje, so prinesli k nam z one strani velike luže. V kratkem času je bilo s svedrovci opremljenih tudi veliko manjših sten, ki so za nekatere postale pomembna vadišča, za druge pa se je razvil povsem nov šport. Tudi v Posavju je športno plezanje zasvojilo kar nekaj naših članov.

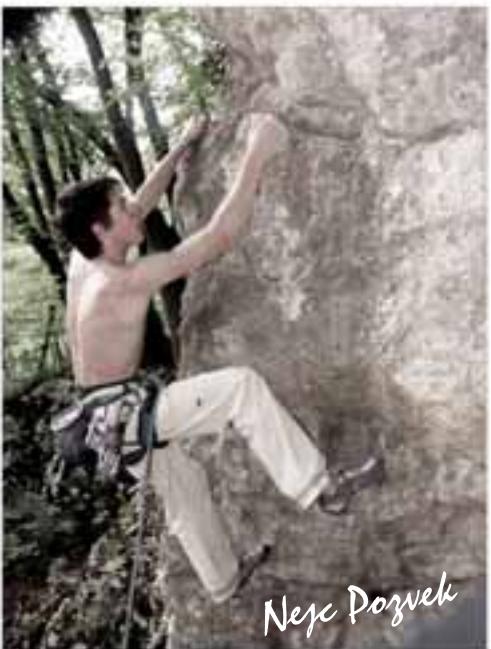
Leta 1992 smo v športni dvorani osnovne šole Senovo postavili malo plezalno »boulder« steno, ki nam je bila pri doseganju dobrih športnoplezalnih dosežkov v veliko pomoč. Instruktorji športnega plezanja pa so dobili nov zagon, ko je bila leta 1994 v športni dvorani osnovne šole Brestanica postavljena velika plezalna stena in leto kasneje še mala »boulder« stena. Športno plezalni krožek je vsako leto obiskovalo vse več, vertikale željnih otrok. Tako se je oblikovala tudi manjša skupina mladih tekmovalcev, ki so se začeli pridno udeleževati tekem za državno prvenstvo. Svoje prve vidne rezultate so naši najmlajši dosegli v letu 1994, ko je vadba postala organizirana. Redno smo se uvrščali med najboljše, kmalu pa dobili tudi prvo zmagovalko v kategoriji cicibank, **Samantho Hrušovar**. V svojih kategorijah so visoke uvrstitve v vseh teh letih dosegali še **Tadej in Marko Bernik, Matic Trebušak, Tjaša Zakšek, Gregor Cerjak, Mattej Radojčič**, še danes pa sta v samem vrhu **Katja Krejan in Nejc Pozvek**. Nejc poleg dobrih uvrstitev na tekmah, dosega vrhunske vzpone tudi v skali. Naša nova upa pa sta trenutno **Izak Kelek in Ambrož Novak**, ki s svojim dobrim delom plezata vse težje smeri in dosegata na tekmah uvrstitev vse bliže vrhu.

S svojimi dobrimi vzponi, predvsem pa s trdim delom in športnim načinom življenja, je bil vsem mladim svetel vzor predvsem **Andrej Sotelšek**. Njegovi poti pa sledijo predvsem naslednji mladi plezalci, ki so s svojimi rezultati do sedaj dali že kar močan pečat, saj so vsi že pridobili **status kategoriziranih športnikov ali pa so postali člani slovenske reprezentance, oz. se uvrščajo na stopničke v tekmah za državno prvenstvo**.

NEJC POZVEK

Nejc se je s plezanjem začel ukvarjati že zelo zgodaj, saj je v plezališča redno spremjal svoje starše in tako je tudi sam kmalu poskusil. Član klubske reprezentance je postal leta 1994 in do sedaj nanizal vrsto odličnih uvrstitev na tekmah za državno prvenstvo. Dobro delo skozi vsa leta ga je kar nekajkrat popeljalo tudi v državno reprezentanco. Udeležil se je mednarodnih tekem za mlajše kategorije v Ravenni (4. mesto na »boulder« tekmi, 6. mesto v težavnosti). Kar nekajkrat pa je tekmoval na tekmah za mladinski evropski pokal, kjer je njegova najboljša uvrstitev v kategoriji kadetov zelo dobro 11. mesto.

S svojimi vzponi v skali pa vseskozi sodi med najboljše med svojimi vrstniki. Njegova najtežja prosto preplezana smer z »rdečo piko« ima oceno 8a+, preplezel pa je tudi že nekaj smeri težavnosti 8a. Njegova najtežja preplezana smer **»na pogled« pa nosi oceno 8a**, kar je trenutno tudi najboljši vzpon v njegovi kategoriji nasploh v Sloveniji. **Z vsemi temi rezultati si je že tretje leto zapored prislužil status kategoriziranega športnika perspektivnega razreda.**

Nejc Pozvek

Nejc pa se že kar nekaj let posveča tudi alpinizmu, kjer od leta 2001 nosi naziv alpinistični pripravnik. Že kot dvanajst-leten je stal na najvišjem vrhu Evrope - Mont Blancu, leta 2002 pa je bil tudi član klubske odprave v Južno Ameriko, v Coldillero Blanco. Poleg pettisočakov Ishince in Vallunarajuja, je pri petnajstih osvojil 6032 m visok Tocllaraju. V južni steni Alpamaye (5947 m), pa je preplezal Ferrarijevo smer (350 m, D).

»*Natikamo smuči in se pripravljamo na spust. Vsi trije se bomo prvič spustili s štiritočaka. Hitim, kolikor se da. Prstov na rokah in nogah ne čutim več. Ostal sem brez tekočine, saj je v nahrbtniku spremenila agregatno stanje. Solze me režejo v lica. Ustvarjajo jih bolečine, veter, mraz ... vihar pa ne popušča./.../Do kakšne meje lahko človek prižene svoje telo. Skoraj izven obvladovanja, pa vendar je še majhen delček, ki gori v meni in me*

ohranja tu. Še malo prej sem mučno štel korake, sedaj že ves tog vijugam po neenakomernem snegu. Trenutki so trpljenje, zgodba je užitek. »

(Smučanje v pogorju Monte Rose)

TJAŠA ZAKŠEK

Tjaša je postala članica kluba leta 1996, članica klubske reprezentance v športnem plezanju pa 1997. Uspešno je tekmovala v konkurenči od mlajših deklic pa vse do članic in vseskozi dosegala odlične uvrstitev. Bila je tudi v konkurenči za uvrstitev v državno reprezentanco, vendar ji v konkurenči deklet, ki segajo v sam svetovni vrh, za las ni uspelo.

Tjaša tudi pri plezanju v skali spada med boljše plezalke, saj je leta 2001 za smer težavnosti 7a, ki jo je preplezala »na pogled«, **pridobila status kategorizirane športnice** in sicer perspektivni razred. Leto kasneje pa si je status kategorizirane športnice pridobila z njenim najtežjim preplezanim smerjem z »rdečo piko« težavnosti 7b+.

Tudi Tjaša se ob športnem plezanju ukvarja z alpinizmom, kjer je leta 2001 pridobila naziv alpinistična pripravnica. Leta 2002 je bila članica klubske odprave v Južno

Tjaša Zakšek

Ameriko v Cordillero Blanco, in osvojila petisočak Pisco (5752 m) in 6032 m visok Tocllaraju.

»Občasno sem se ozrla proti nebu in opazovala snežinke, ki so padale z neba. Bile so kot male, drobcene vile, ki poplesujejo in se igrajo v zraku, dokler se ne združijo na tleh v snežne gmote. Na tisoče jih je bilo. Njihova lahkonost in čarovnija sta me čisto prevzela in tako sem pozabila na sivo megleno ozračje, ki me je obdajalo.« (utrinek plezanja v Kramarjevi grapi)

GREGOR CERJAK

Gregor se je s športnim plezanjem začel ukvarjati leta 1997 in kmalu postal tudi član klubske reprezentance. Na tekmah za državno prvenstvo je zabeležil več dobrih uvrstitev, najboljša pa

je bila 4. mesto, tako v posamični, kot v skupni razvrstitvi v kategoriji starejši dečkov in kadetov. Svoj največji plezalski uspeh pa je dosegel poleti 1999, ko je prosto preplezel smer težavnosti 8a, na pogled pa smer težavnosti 7b in si tako **priboril status kategoriziranega športnika** perspektivnega razreda. Tudi Grega se je poskusil v alpinizmu.

»Oho, čakaj malo, to je pa precej višje kot tisti skalič nad Armeškim, sem ugotavljal. Pred menoj so bili že zadnji koraki po melišču in oziral sem se visoko v nebo, kamor se je dvigala stena Kogla. No, saj ni tako velika, ampak s svojimi dvestotimi metri je bila zame čisto pravi big wall... Hraaaaanaaaa! Po nekaj minutah je Andrej svoje pojedel in me zbudil iz nekakšne omamljenosti od vsega dobrega. Iz želodca se mi je dvignil okus po suhi salami. Znak, da se plezanje lahko začne.« (Gregorjevo prvo plezanje v hribih...)

MATIC TREBUŠAK

Matic je član kluba od leta 1997 in klubske reprezentance od leta 1998, ko je bil pri cicibanah eden najmlajših tekmovalcev. Najboljše rezultate je dosegel v letu 2001, ko je v kategoriji cicibanov državno prvenstvo zaključil na odličnem 2. mestu, prav tako pa je bilo 2. mesto njegova najvišja uvrstitev na tekmah za državno prvenstvo. Dobri rezultati so ga pripeljali v državno reprezentanco, in sicer je zastopal barve Slovenije na mednarodni tekmi v Ravenni.

1. balvan: prišel, videl, zlezel
2. balvan: prišel, videl, zlezel
3. balvan: prišel, videl, padel

Rezultat: razočaranje, a ne za dolgo, saj sta tudi dva močna konkurenta obvisela na istem grifu kot jaz. Zdaj sta bila na vrsti konkurenta. Oba sta v prvem poskusu omahnila, kar pomeni, da sem - zmagal! Tako sem prvič premagal vse, tudi Jerneja. (*utrinek z balvanske tekme v Mariboru*)

KATJA KREJAN

Katja je postala članica kluba leta 1997 in klubske reprezentance leta 1998.

Tako pri cicibankah kot mlajših deklicah je na tekmah za državno prvenstvo že kar nekajkrat stopila na stopničke, najviše pa na 2. mesto. Skupno se je v svoji kategoriji najviše uvrstila na 5. mesto. V zadnjem času pa Katja uspešno pleza tudi v naravnih plezališčih, kjer je letos dosegla velik uspeh z »na pogled« preplezano smerjo z oceno 7a.

»Verjetno se sprašujete, kako je trenirati, če je sestra trenerka. Točno ve, česa res ne morem narediti, kaj bi lahko naredila in tudi, če se mi ne da, se moram truditi, dokler mi uspe. Še posebno pa sem vesela, da me spreminja na tekmovanjih, saj mi je v veliko pomoč. Predvsem pred tekmo, med čakanjem v coni, ko se je potrebno ogreti.« (Katjina razmišljjanja o treningih, tekmah)

IN NJIHOVI TRENERJI, BREZ KATERIH NE BI BILO TAKO KOT JE

Poleg zgoraj naštetih aktivnih članov, ki v večini še vedno vztrajajo pri delu v klubu, seveda vseh teh odličnih rezultatov najmlajših plezalcev ne bi bilo brez prizadevenih inštruktorjev

športnega plezanja.

Med njimi se je v preteklosti izkazal predvsem Peter Sotelšek, sedaj pa velik del nalog pri treningu klubske reprezentance izvaja

ALENKA KREJAN, ki je

bila tudi sama odlična športna plezalka in tekmovalka. Na treningih pa je po svojih močeh

zelo prizadeven tudi **JOŽE ZAJC**, ki pomaga predvsem pri delu z najmlajšimi.

AKTIVNI ČLANI SKOZI DESETLETJE

Alpinistični inštruktorji:

Miloš Kolšek
Marjan Zver
Bojan Kurinčič
Gorazd Pozvek
Aleksandra Voglar
Andrej Sotelšek

Alpinisti:

Arnold Koštomač
Matej Zorko
Bojan Jevševar

Alpinistični pripravniki:

Peter Sotelšek
Danica Pozvek Vidmar
Franc Gričar
Tina Rupar
Miran Pribožič
Hinko Uršič
Sonja Bernard
Sandi Vegelj
Andrej Založnik
Gorazd Divjak
Jože Zajc
Metod Kovačič
Alenka Krejan
Andreja Paulia
Tadej Bernik
Goran Butkovič
Gregor Cerjak
Andrej Krajnc

Boštjan Kreutz

Andreja Mlinarič
Nejc Pozvek
Matej Radojčič
Igor Suvajčevič
Romana Šalamon
Mitja Voglar
Tjaša Zakšek
Marko Zalokar
Alenka Božič
Matej Brezovšek
Boris Sagernik

Inštruktorji športnega plezanja:

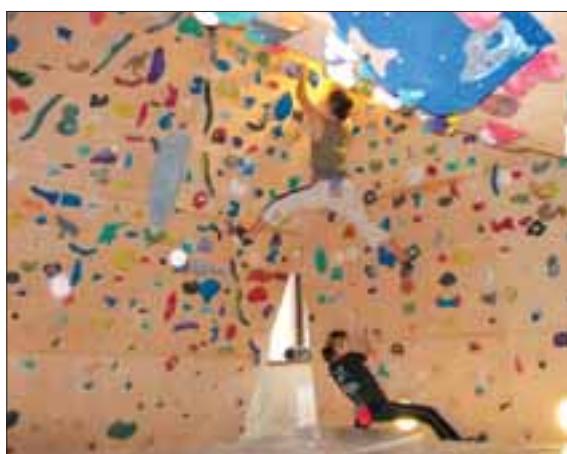
Gorazd Pozvek
Aleksandra Voglar
Andrej Sotelšek
Matej Zorko
Peter Sotelšek
Jože Zajc
Alenka Krejan

Športni plezalci:
Tadej Bernik
Goran Butkovič
Arnold Koštomač
Bojan Kurinčič
Igor Suvajčevič
Danica Pozvek Vidmar
Tjaša Zakšek
Marjan Zver

Nejc Pozvek

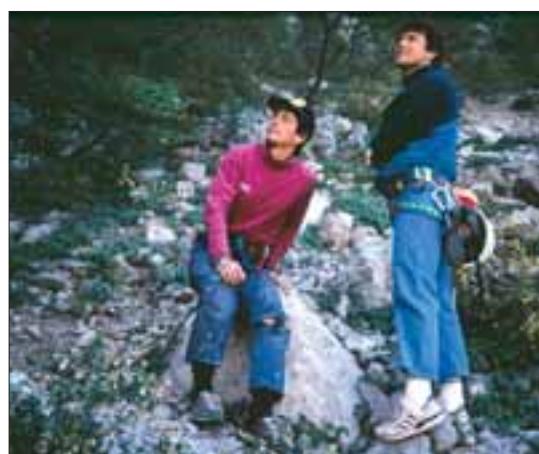
Matej Brezovšek

Tekmovalci

v športnem plezanju:
Tadej Bernik
Marko Bernik
Nejc Pozvek
Nina Zajc
Samantha Hrušovar
Alenka Krejan
Urša Vlahušič
Špela Vlahušič
Ana Suvajčevič
Tjaša Zakšek
Rok Kukovičič
Matic Trebušak
Grega Cerjak
Matej Radojčič
Nejc Rostohar
Simon Perčič
Tomaž Perčič
Blaž Novak
Goran Novak
Lara Dojer
Izak Kelek
Ambrož Novak
Eva Tovornik
Katja Krejan
Jaka Bernardič

Tako plezajo naši najmlajši

Takšni pa so bili naši začetki pred več kot 10 leti.

POSAVSKA PLEZALIŠČA

Plezališče Armeško

Dostop: 5 min

Dolžina smeri: 5 m do 20 m

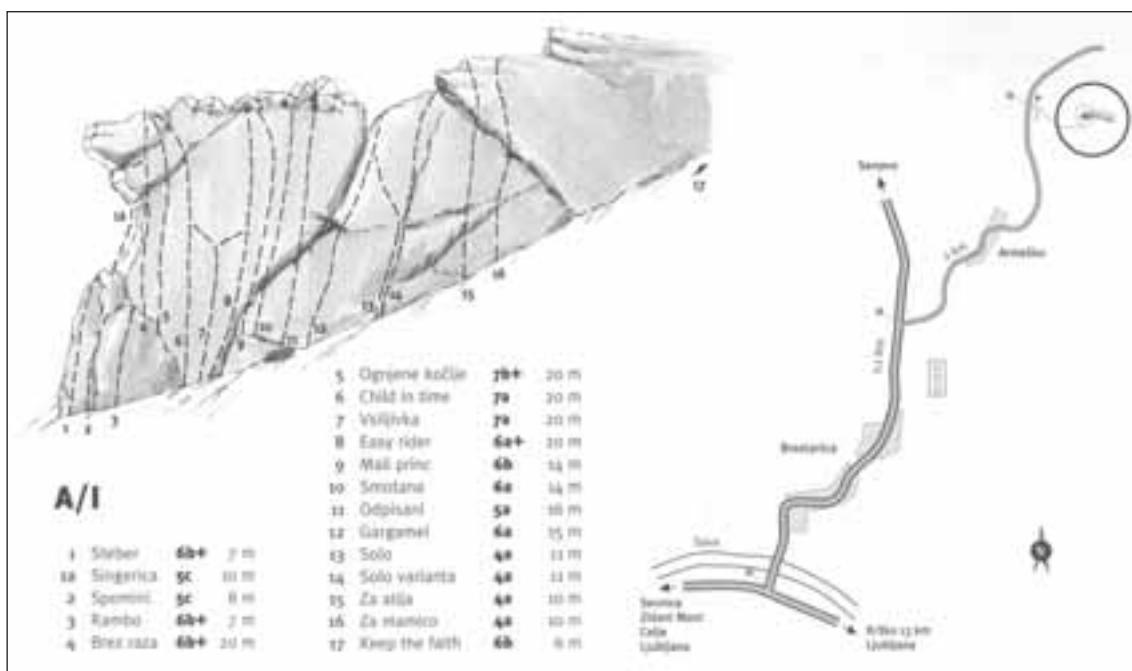
Orientacija: sever, jug

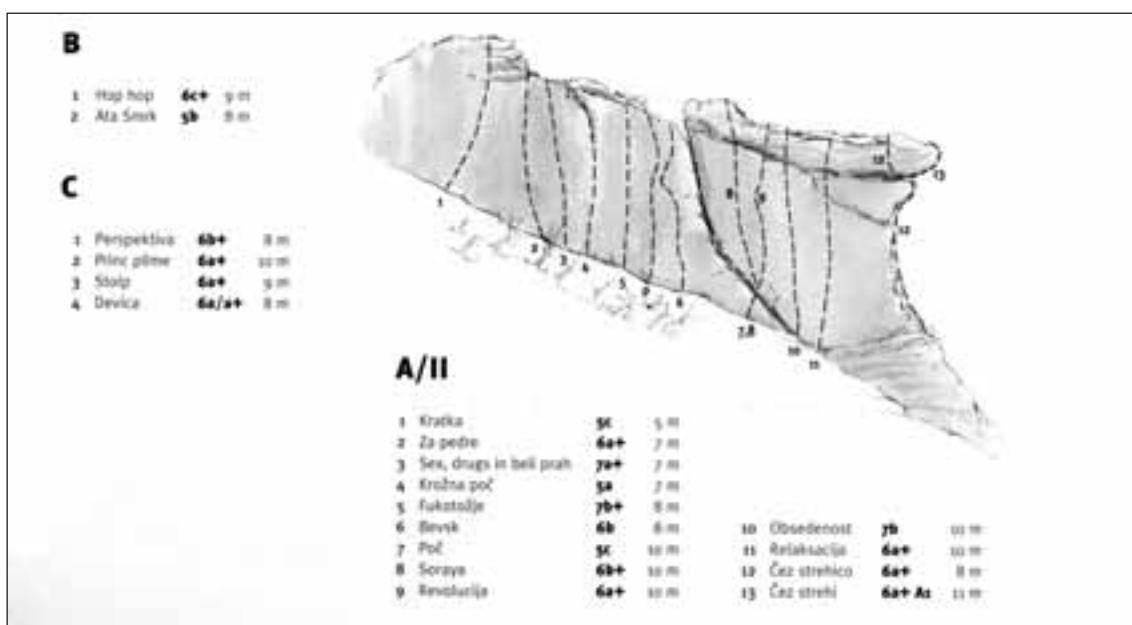
Tip plezanja: navpične plošče

Prenočišče: koča na Bohorju, kamp Terme Čatež

Info: V Brestanici pri smerokazu Armeško z glavne ceste zavijemo desno, se peljemo še kaka dva kilometra in pri tabli konec Armeškega zavijemo desno ter takoj parkiramo. Do plezališča je še dobrih 5 minut hoje. Teren je dokaj strm in po močnih deževjih, ko je skala sicer že suha, zna biti spolzek in blaten. Pleza se lahko preko celega leta. Priporočljiva je tudi zaščita pred klopi in komarji.

Južna stran:

Severna stran:**Plezališče Nad Savo**

Opozorilo: Plezališče se nahaja nad cesto, zato ne prožite kamenja !!!

Dostop: do 10 min

Nadmorska višina: 200 m

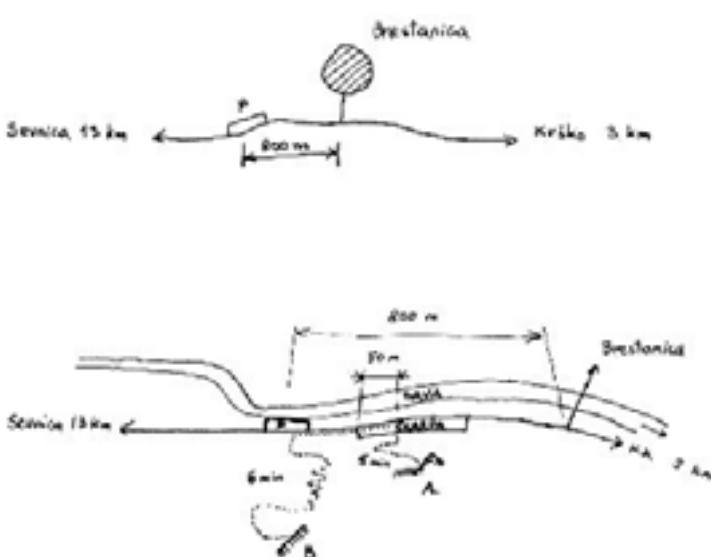
Dolžina smeri: 11 m do 27 m

Orientacija: sever, severozahod

Tip plezanja: prevladuje plezanje v previsnih ploščah in previsih

Prenočišče: koča na Bohorju, kamp Terme Čatež

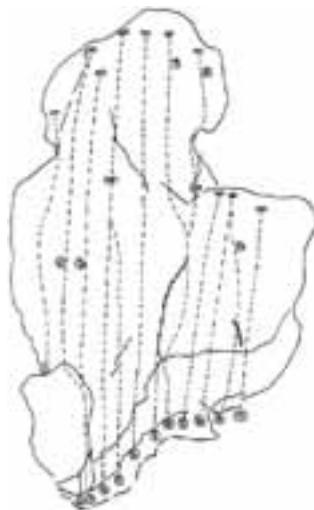
Dostop:

Info: Plezališče je tipično polletno, ob ugodnih razmerah pa se v njem lahko pleza od zgodnje pomladi do pozne jeseni. Tudi po daljšem deževju se sektor Gora zelo hitro osuši, v sektorju Nad Savo pa smeri v desnem delu še nekaj časa ostanejo mokre. Plezališče zaradi izpostavljenosti ni primerno za obisk z otroki.

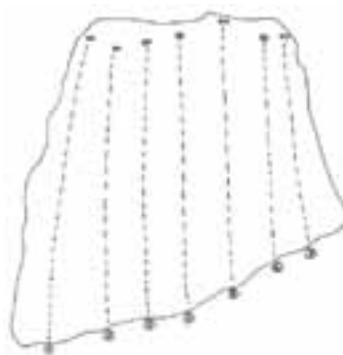
Sektor Nad Savo:

1. Renčeči polh, 6c, 13m
2. Strippy, 6a, 27m
3. Barbapapa, 6a+, 26m
4. Obelix, R1: 6b + R2: 6a, 15m, 11m
5. Arno Švarcineger, 6c, 14m
6. A je tol, 8a, 26m
7. Moby dick, 7b, 25m
8. Telebajska, R1: 7a + R2: 6c+, 15m, 10m
9. Palček Smuk, 7b+, 14m
10. Zverinice iz Rezije, 8a, 14m
11. Blatna Meri, 7b, 13m
12. Čokoladna hišica, 7a, 11m

Sektor Gora:

1. Dalmatinka, 6a, 21m
2. Crdak – DWG, 6b+, 20m
3. Dih usode, 6c, 20m
4. Čas iluzij, 7a, 18m
5. Zadnji avgust, 6c, 17m
6. Pisani ptič, 5c, 15m
7. Misa Čikabi, 5c, 14m

Plezališče Pekel na Bohorju

Opozorilo: Kljub natančnemu opisu je plezališče težko najti, ker je redko obiskano. Priporočamo posvetovanje z lokalnimi plezalci.

Dostop: 5 min

Nadmorska višina: 450 m

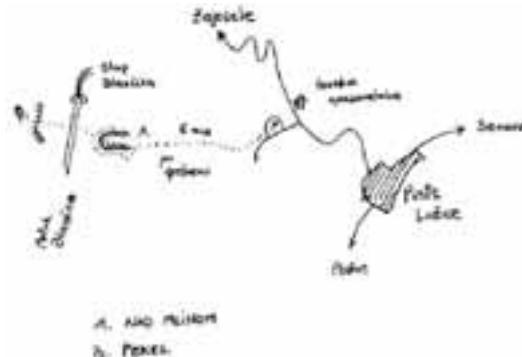
Dolžina smeri: 8 m do 14 m

Orientacija: sever, jug

Tip plezanja: navpične in rahlo previsne plošče

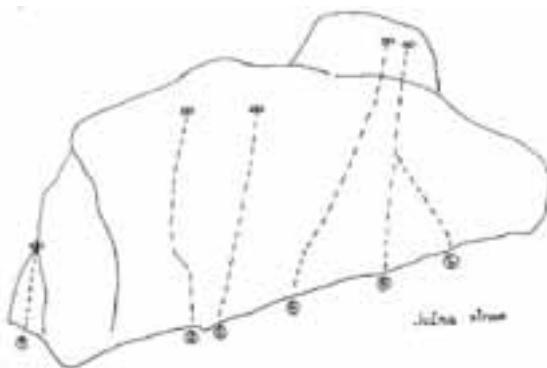
Prenočišče: koča na Bohorju, kamp Terme Čatež

Dostop:

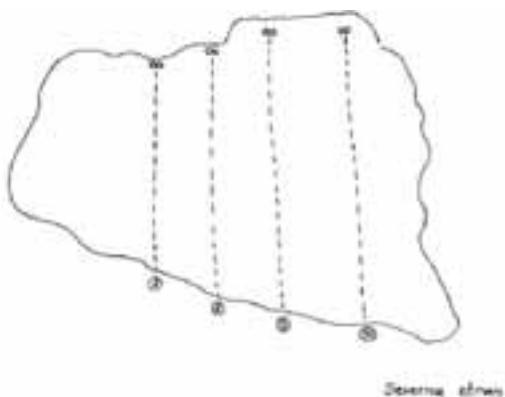

Južna stran (sektor Nad mlinom):

1. Kritika, 6a, 8m
2. Samuraj, 7b+, 11m
3. Desiree, 7b+/c, 10m
4. Projekt
5. Mlinarjeva, 6b+, 12m
6. Čudoviti svet, 6a+, 10m

Severna stran (sektor Nad mlinom):

7. Pohlevno kobile, 6b+, 11m
8. Čaša nesmrtnosti, 7a+, 12m
9. Nepalski tobak, 7a, 13m
10. Čarovnikov vajenec, 6a+, 14m

Info: Zaradi zaraščenosti soteske, v kateri se plezališče nahaja, je najprimernejši čas za obisk spomladi in jeseni. Smeri na severni strani se hitro osvaja, na južni strani pa ne! Skala je ponekod slabše kvalitete. Plezališče ni primerno za obisk z otroki.

DONATORJI IN SPONZORJI

Nuklearna elektrarna Krško
Vrbina 12, 8270 Krško, Slovenija
tel. 07 4802 000, fax. 07 4921 528

spletna stran: www.pak-klub.si